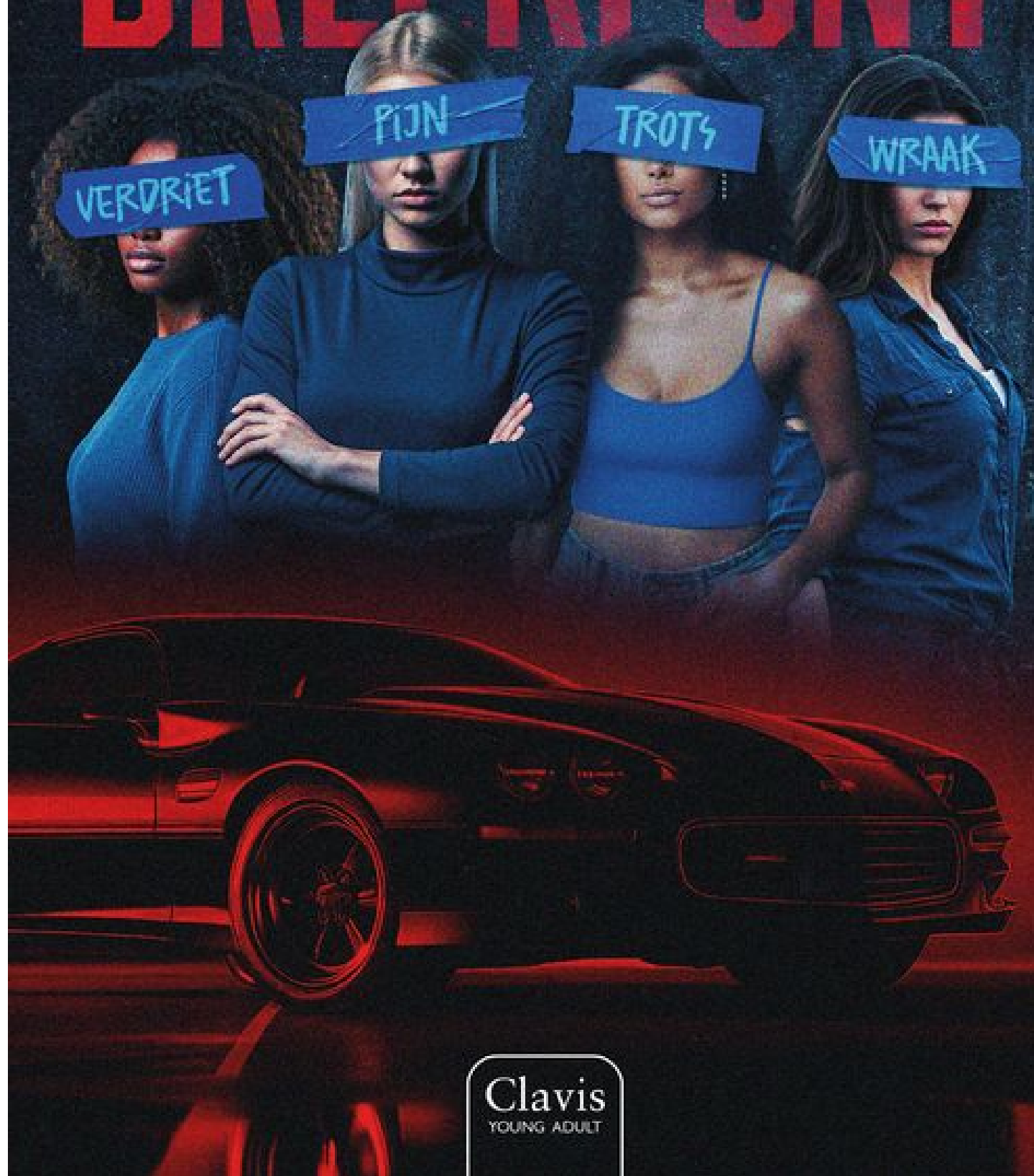

FATIMA KAISAMBA Y BELLAY

BREEKPOINT

Clavis
YOUNG ADULT

BREEKPUNT

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Wil je weten wat de triggerwarnings van dit boek zijn?
Ga dan naar bladzijde 402.

Fatima Kaisamba Y Bellay

Breekpunt

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Masja Maesen)

met elementen van Shutterstock.ai

Trefw.: drama, coming of age, vriendschap, trauma's, wraak

NUR 285

ISBN 978 90 448 5901 0

D/2025/4124/332

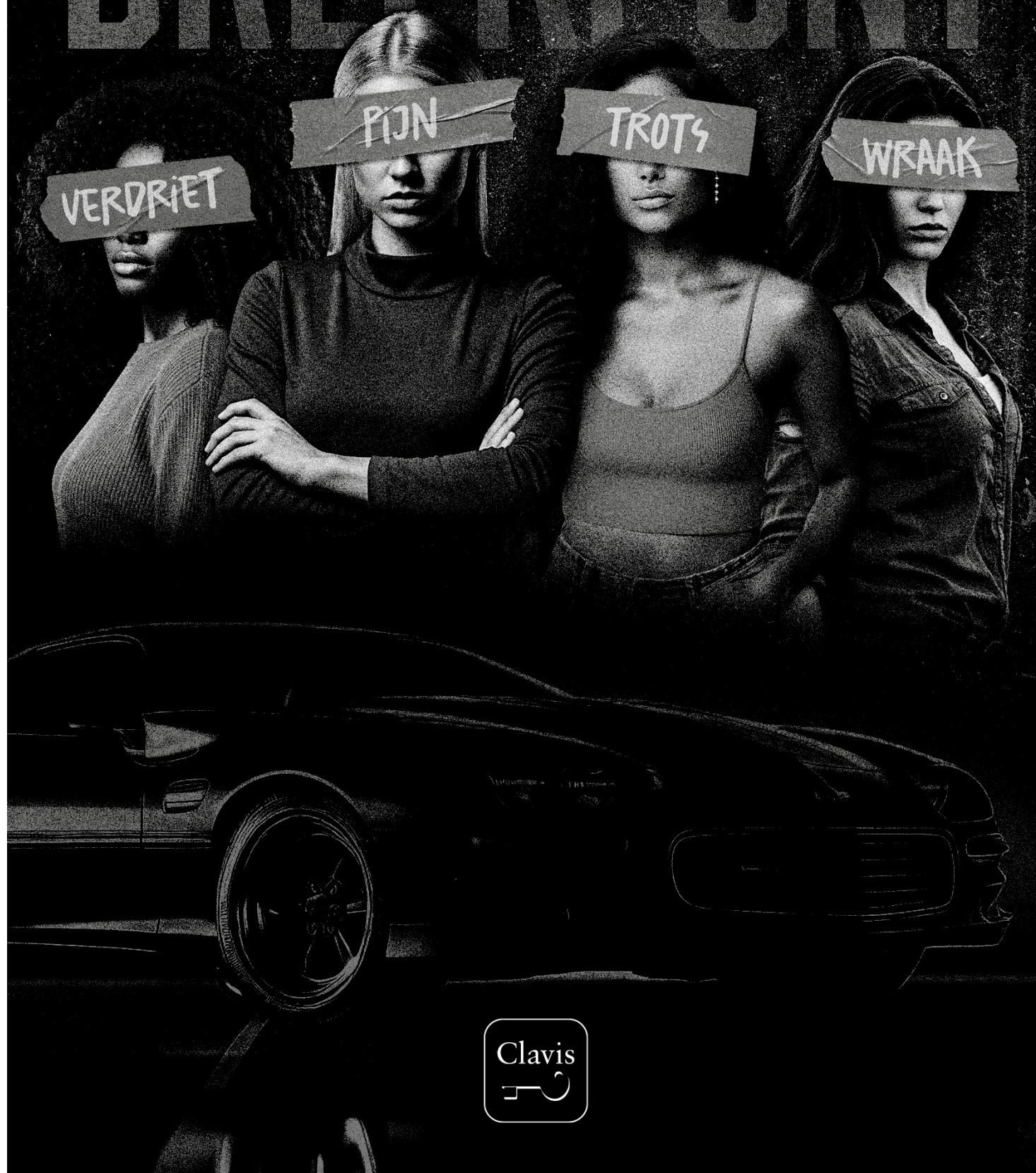
Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

FATIMA KAISAMBA Y BELLAY

BREEKPUUNT

PROLOOG

Geen weg terug ...

Geen weg terug ...

Geen weg terug ...

Het is de mantra die Pamela zichzelf influistert, turend door de voorruit. Haar handen omklemmen het stuur.

De woorden maken deel uit van de songtekst van haar leven, met op de achtergrond het ritme van de kpanlogo¹ waarop ze zich gedwongen voortbeweegt. Het verschil met hoe het eerder was, wordt uitvergroot door het besef dat ze geen invloed heeft op wat er gaat gebeuren. Al had ze die natuurlijk nooit.

Ondanks die kille waarheid voelt ze zich gesterkt in de overtuiging dat ze de juiste keuze heeft gemaakt. De enige keuze.

De neoncijfers van de digitale klok in de auto geven vijf na een aan. Pamela kijkt de uitgestorven parkeergarage rond. Er branden slechts een paar knipperende lichtjes. Op sommige plekken is het er helemaal donker. Op een van die plaatsen staat ze geparkeerd.

Met haviksogen houdt ze de lift in de gaten. Zo nu en dan kijkt ze bezorgd achterom, waar Charlotte, Asma en Tanja op de achterbank van de groene Chevrolet Camaro zitten.

Charlotte heeft een vuurrood hoofd, zoals gewoonlijk wanneer ze boos of bang is. Gezien de reden waarom ze hier zijn, gokt Pamela op het laatste. Ze heeft een honkbalknuppel in haar

1 Ghanese drum.

handen. Asma staart in de verte. Haar vingers spelen met de loop van het schietwapen in haar schoot, alsof ze het aait. Tanja is wit weggetrokken. Haar ogen zijn roodomrand. Onzeker kijkt ze naar het lemmet van het vlindermes dat ze vastheeft.

Als Pamela de klik en daarna het schuiven van de elektronische liftdeuren hoort, houdt ze haar adem in. Nog voordat ze de aandacht van de andere meiden erop kan vestigen, hebben alle hoofden op de achterbank zich al opgeheven.

Een kalende man gekleed in een zorgjas loopt op witte verplegersmuilen naar een rode Alfa Romeo. Het is de enige auto in een rij lege vakken. De zwarte weekendtas in zijn hand zwaait heen en weer.

‘We moeten zeker weten dat hij ’t is en dat-ie alleen is,’ zegt Tanja ademloos.

‘Hij is het!’ sist Charlotte overtuigd.

‘Motherfucker,’ gromt Asma.

Langzaam doet Charlotte het portier open en ze glipt naar buiten. Asma stopt het wapen in de binnenzak van haar jas en volgt haar op de voet. Samen lopen ze met snelle passen op de man af.

‘Schiet op! Waar wacht je nog op?’ vraagt Pamela aan Tanja, die nog steeds het handvat van het portier vasthoudt.

‘Ik, eh ... Ja nou, eh, i-ik ga al.’

Over haar voeten struikelend strompelt Tanja de auto uit, de andere meiden achterna. Het vlindermes stopt ze weg. Ze slaat het portier harder dicht dan haar bedoeling is. Het geluid klinkt als een donderslag door de garage.

Asma en Charlotte rennen plots met piepende gympen op de man af. Tanja kan hen niet bijhouden.

De man, die zo-even nog op zoek was naar zijn autosleutel,

schrikt en draait zich om. Verbaasd kijkt hij naar de twee meiden die dreigend op hem afkomen. Hij graait verwoed in zijn zakken. Charlotte, die nu dichtbij genoeg is om rake klappen uit te delen, haalt uit met haar knuppel. Ze mist en raakt de koplamp van de Alfa Romeo.

‘Gore klootzak!’

Een oerkreet ontsnapt uit haar keel terwijl ze de man opnieuw probeert te raken, maar hij weet haar behendig te ontwijken. De autosleutel die hij ondertussen uit zijn achterzak heeft gegrist, valt op de grond. Asma schopt hem weg en duwt Charlotte opzij. Ze stapt naar voren met het wapen op het hoofd van de man gericht.

‘Blijf staan, smeerlap!’

Haar stem is laag en schor.

De man bevriest. Zijn weekendtas valt op de grond als hij beide handen in de lucht steekt. ‘Oké, oké! Niet schieten!’

Hijgend staart hij naar het wapen.

‘Waar is die fakking video, vieze teringlijer?!’ krijst Charlotte.

Tanja voegt zich buiten adem bij het stel. ‘Wat da fak! We zouden de wapens alleen gebruiken as ’t echt nodig was, weten jullie nog?’

Asma en Charlotte negeren haar.

De man grimast. Zijn gele koffietanden zijn kort zichtbaar. Hij is even stil. ‘Die is natuurlijk niet hier,’ zegt hij dan. Hij kijkt rond met een zelfgenoegzame blik.

Voor Asma is het bij het zien van die blik alsof ze een bekende tegenkomt. Ze grijpt het wapen met beide handen stevig vast. Meer dan ooit weet ze wat haar te doen staat.

‘Zij willen je levend hebben.’ Ze gebaart met haar hoofd naar

Charlotte en Tanja. ‘Wollah², kankerlijer, van mij mag je dood.’
‘Nee!’

Een fractie van een seconde is Asma afgeleid door het geschreeuw van Tanja, net als ze de trekker overhaalt. Het wapen gaat met een harde knal af en de kogel boort zich in een van de pilaren naast de Alfa Romeo.

Even is het muisstil in de garage. Iedereen staat als versteend. De man houdt zijn armen beschermend om zijn hoofd. Tanja heeft haar hand voor haar mond geslagen, alsof ze de schreeuw van daarnet weer wil inslikken. Een traan rolt over haar wang. Charlottes tanden klapperen.

Het wapen voelt warm aan in Asma’s handen. Door de terugslag ervaart ze plots een snerpende pijn tussen haar wijsvinger en duim.

‘Fakking hell!’

Ze laat het wapen vallen en wappert met haar gehavende hand. Het is alsof ze vóór ze het schot loste ‘uit’ stond en ze nu pas écht in haar eigen lichaam zit. Ze hoort het bloed suizen in haar oren. Haar hart en haar hoofd voelen alsof die op het punt staan te ontploffen. Een beklemmend gevoel dat plotseling komt opzetten, beneemt haar de adem. Ze begint te hyperventileren.

‘O, fak. Laat zien,’ zegt Tanja. Ze probeert de wapperende hand van Asma vast te grijpen.

De man merkt dat ze afgeleid zijn en duikt naar het wapen. Charlotte doet hetzelfde. Met een harde bons komen hun lichamen tegen elkaar aan. Het wapen schuift onder de auto.

De man grijpt naar de benen van Charlotte, die zich onder de

2 Arabische straattaal: Ik zweer het bij God.

auto probeert te wurmen. Tanja draait zich om als ze de commotie hoort. Asma grist de knuppel van de grond en geeft de man ondanks de pijn in haar hand een klap op zijn been. Hij schreeuwt het uit en grijpt naar zijn kuit. Dan doet hij een uitval naar Asma.

Verderop komt Pamela in actie. Ze start de auto en trekt met ronkende motor op. In haar hoofd dreunen onzichtbare handen met veel geweld op de kpanlogo. Het ritme zwelt aan tot onheilspellende hoogten.

Go time.

Geen weg terug ...

1

ASMA

ZES MAANDEN EERDER ...

‘Luister, bitch! Ik heb je vriendje niet geneukt!’

Asma zwaait met haar armen en schudt haar hoofd. Overal staan leerlingen te praten, maar na haar luide woorden is het op slag stil in de aula van het Rembrandt College. Dan breekt er geroezemoes uit. Iedereen kijkt haar kant op. Sommigen wijzen naar haar en fluisteren met hun mond achter hun hand.

Asma weet wat ze denken. Ze hoort iemand zeggen: ‘Farouk weer, hè. Ze is zó faya³’.

Ze voelt de bekende woede in zich opkomen. Venijnig staart ze naar Rachel tegenover haar.

‘Je bent een hoer! Iedereen weet dat je makkelijk bent. De hele school heeft je gehad!’ schreeuwt Rachel.

Een luide ‘O!’ stijgt op uit de meute leerlingen die in een kringetje om hen heen is komen staan.

Asma geeft Rachel een vuistslag in het gezicht. Het meisje valt op de vloer en Asma springt boven op haar. Niemand helpt. De toeschouwers juichen.

3 Surinaamse straattaal: Fucked up.

Rachel grijpt Asma's knot vast en probeert haar uit alle macht van zich af te trekken. Na een worsteling waarbij Asma nog een paar rake klappen uitdeelt, grijpt hun mentrix, mevrouw Groothuizen, in.

‘Kappen!’

Ze grijpt Asma bij haar middel en probeert haar weg te trekken. Asma ziet rood. Ze raast en ze tiert en ze vloekt. Ze kan niet stoppen. De woede die ze hele dag door voelt, heeft haar volledig overgenomen.

‘Laat me los! Laat me fakking los! Ze kan het krijgen! Wat denkt ze wel?’ Ze duwt mevrouw Groothuizen weg. ‘Jullie mogen me niet aanraken!’

‘Asma, kijk me aan,’ hijgt mevrouw Groothuizen.

Asma schudt wild haar hoofd. ‘Ik ben nog niet klaar met die bitch,’ zegt ze met stijf op elkaar geklemde kaken.

‘Kalmeren, jij!’

Het is Nico, de conciërge. Hij is ook op het tumult in de kantine afgekomen.

‘Farouk, kalmeer. Nú, of ik haal de politie erbij.’

Asma wordt bij de gedachte aan de politie nog bozer, maar ze houdt zich in. Ze laat zich tegen de grond werken en vecht niet terug als Nico haar in een houdgreep neemt.

‘Ben je klaar?’

Mevrouw Groothuizen is ondertussen de leerlingen uit de aula aan het verjagen. ‘Het schouwspel is afgelopen!’ roept ze.

Dan gaat de bel. Het geluid klinkt schel door de aula en doet Asma denken aan een bokswedstrijd.

Ding, ding, ding!

Ze heeft het gevecht met Rachel in ieder geval gewonnen. In ge-

dachten ziet ze een halfnaakte tuthola een boksring rondhuppelen terwijl ze een bord omhooghoudt. *De eerste ronde is voorbij! Tien punten voor Asma, nul voor Rachel*, wordt er omgeroepen. Als ze niet zo diep in de shit zat, zou Asma erom kunnen lachen.

Nico laat haar los. 'Opstaan!'

Hij steekt een hand uit om haar van de grond te helpen, maar Asma slaat zijn hand weg. 'Ik kan wel zelf opstaan, klootzak!'

'Moet dat nou, Farouk?' vraagt Nico.

Mevrouw Groothuizen, die de laatste leerling uit de aula heeft verdreven, kijkt haar met haar blauwe ogen hoofdschuddend aan. 'Asma, wat heb je je nu weer op de hals gehaald? Waarom moet je alles uitvechten? Waarom kun je het niet een keer uitpraten? Ik heb het al zo vaak tegen je gezegd. Dit is de zoveelste keer ...' Ze maakt een afkeurend handgebaar. 'Ik bedoel, kijk naar jezelf.'

Ze knikt naar de snee in Asma's wang en de kras boven haar oog. Al kan Asma die zelf niet zien, ze heeft wel een idee hoe ze erbij loopt. Haar knot hangt half los.

Ze luistert al niet meer. Waarom ziet mevrouw Groothuizen niet in dat ze niet te helpen is? Het zoveelste gevecht, de zoveelste preek. Dit heeft geen zin. Ze voelt hoofdpijn opkomen. Zo gaat het altijd: eerst de woede, dan de pijn.

De razernij is er voortdurend. Sluimerend, slapend, totdat een of andere idioot zoals Rachel die in haar wakker maakt. Dan wordt haar woede een tsunami die alles en iedereen mee de diepte in sleurt. Wanneer het voorbij is, volgt de slopende migraine. Het is haar straf. Karma voor alles wat ze in haar woede aanricht en voor iedereen die ze iets heeft aangedaan.

Ik moet weg, denkt ze. Ze wil snel naar huis, voordat haar hoofdpijn haar overweldigt en ze nergens meer toe in staat is.

Maar niet voordat ze heeft gehoord of ze de politie erbij gaan halen. Want als ze dat doen, is het weg Hanan en weg Ikram. Dat mag absoluut niet gebeuren. Dat kán ze niet laten gebeuren!

‘Hoor je me, Farouk?’

Asma schudt verdwaasd van nee. Ze heeft niets van de preek van mevrouw Groothuizen meegekregen. De mentrix wijst naar iemand of iets achter haar. Asma voelt haar hoofdpijn erger worden. Shit, klotemigraine. Klote-Rachel.

‘Ik wil dat je naar de lerarenkamer gaat en daar op mij wacht. Het wordt nu echt tijd voor serieuze maatregelen.’

Shit! Fuck! Betekent dat wel of geen politie? Asma draait zich om en stampt de aula uit. Het is zo oneerlijk.

Ze loopt richting haar kluisje, bukt zich, voert haar code in en haalt haar schooltas eruit. De schoolboeken laat ze liggen. Die heeft ze toch niet nodig. Even grijpt ze naar de zijkant van haar hoofd. Dan doet ze de schooltas op haar rug.

Als ze in het atrium van het schoolgebouw is, kijkt ze op de klok. Het is halfdrie. Hanan en Ikram staan om tien voor drie op het plein van hun basisschool, dezelfde als die waar zij op heeft gezeten. Als ze een beetje doorloopt, kan ze hen op tijd ophalen.

Geluidloos loopt ze langs de volle klaslokalen. Ze ziet niemand, en niemand ziet haar. Door de grote klapdeuren haast ze zich het schoolgebouw uit en het schoolplein over. Als ze bij de schoolpoort is aangekomen, zet ze het op een rennen. Weg van het schoolterrein. Weg van de problemen die ze heeft veroorzaakt en de consequenties die ze niet wil dragen. De spanning giert door haar lichaam. Met klamme handen veegt ze het zweet van haar voorhoofd. Ze baalt van alles. Toch is ze blij dat ze zich niet heeft laten kennen.

Aangekomen op de basisschool ziet Asma dat haar zusjes van elf en dertien al klaarstaan. Hanan en Ikram praten over de lampionnen die ze voor Sint-Maarten hebben gemaakt.

‘Maandag mogen we ze meenemen, want dan zijn ze droog, zegt Juf Els,’ vertelt Hanan blij. ‘O, en Es? Mogen we dan door de buurt lopen, law samaht⁴?’

Asma haalt haar schouders op. ‘Hanshoef.’⁵

Hanan kijkt bedenkelijk. Bij het zien van het teleurgestelde gezicht van haar zusje zegt Asma: ‘Madha sayaqul baba? Wat zou baba⁶ zeggen?’ herhaalt ze meteen in het Nederlands. ‘Ben jij niet te oud voor Sint-Maarten? Van Ikram verwacht ik het, maar Hanan, jij bent al dertien. Sint-Maarten, ewaja⁷, grapjas!’ Hoofdschuddend knijpt ze in de wang van Hanan, die bruusk haar hand wegslaat. ‘Je best doen op school is waar je je mee bezig moet houden. Wie blijft nu voor de tweede keer in groep zeven zitten?’

Hanan steekt haar kin naar voren. ‘Jij bent toch ook blijven zitten?’

‘Ekhras!’⁸ En als we thuis zijn, hou je je mond over Sint-Maarten tegen baba.’

Hanan en Ikram zeggen niets meer op weg naar huis. Asma is diep in gedachten verzonken. Ze wil niet tegen haar zusjes

4 Arabisch: Alsjeblieft.

5 Arabisch: Misschien.

6 Arabisch: Papa.

7 Straattaal: Ach ja.

8 Arabisch: Hou je mond!

uitvallen, maar soms moet het. Ook zij moeten hun plek leren kennen. Het liefst zou ze op alles ja zeggen, maar Sint-Maarten viert er bij haar strenggelovige Egyptische vader niet in. Het is beter dat ze het van haar horen dan van hem.

Waar is baba eigenlijk? Hij blijft nooit langer dan vijf dagen weg. Eergisteren had hij al thuis moeten zijn. Als hij morgen niet terug is, hebben ze een probleem. Het kleingeld dat ze onder haar kussen heeft verstoppt, raakt op en er is bijna niets meer te eten in huis. Hanan en zij houden het nog wel even vol als het moet, maar Ikram blijft klagen, totdat Asma het zat is en boos op haar wordt. Ze heeft geen zin in ruzie dit weekend.

Asma heeft zo haar manieren om aan eten te komen. Ze hoopt alleen vurig dat het dit keer niet nodig zal zijn. Baba, wees alsjeblieft thuis, bidt ze in stilte als ze bij de voordeur staan en ze de huissleutel uit haar zak haalt.

Ze duwt de klink naar beneden. De deur is niet op slot. Voor dat ze binnenstapt, gebaart ze naar de meiden dat ze stil moeten zijn. Geruisloos doen ze in de hal hun jassen en schoenen uit. Het tafereel dat ze aantreffen als ze de deur naar de woonkamer opendoen, is hun niet onbekend.

‘Salam⁹, baba,’ zeggen ze alle drie in koor.

Baba ligt uitgestrekt op de bank, omringd door lege bierblikjes. De tv staat aan. Hij dempt het geluid zodra de meisjes de woonkamer binnenlopen. Zijn bloeddoorlopen ogen boren zich in die van Asma. Als ze zijn blik vangt, vervliegt al haar hoop. Ze kan fluiten naar boodschappengeld.

Baba wrijft over zijn ongeschoren kin en neemt een slok van

9 Arabisch: Vrede zij met u.

het bierblikje in zijn hand. In de andere heeft hij een sigaret vast. 'Gaya meneen?'¹⁰ Zijn stem is schor van uren drinken en roken.

'School,' zegt Asma zachtjes. Ze slaat haar ogen neer.

Baba's ogen vernauwen zich. Met zijn onverzorgde snor, rozige wangen en ronde gezicht biedt hij de aanblik van een boze kater. 'School?' herhaalt hij met een licht Arabisch accent. 'Kaaddab.'¹¹ Geloof er niks van.'

'Hebben jullie geen huiswerk?' vraagt Asma snel, zonder haar zusjes aan te kijken.

Hanan en Ikram hebben de boodschap begrepen. Zonder Asma te antwoorden of nog iets tegen baba te zeggen, verlaten ze haastig de woonkamer.

'Ik ben even weg en het hele huis is een troep.'

Asma kijkt om zich heen. Het huis is helemaal geen troep. Dat weet ze omdat ze elke dag stofzuigt en dweilt. Als de kamer rommelig is, komt dat door de lege bierblikjes en de gemorste as.

Het maakt niet uit hoe vaak ze stofzuigt of dweilt. Het verdriet poetst ze er niet mee weg. Het huis is als een kroon zonder juwelen. Mama, die van het huis een thuis maakte, is er niet meer.

Bovendien is baba helemaal niet 'even weg' geweest. Ze herinnert hem er niet aan dat hij bijna een hele week niet thuis is gekomen en dat zij degene is die ervoor zorgt dat de buitenwereld niets doorheeft van hun situatie. Zo gaat het al vier jaar, sinds de dood van haar moeder.

De oude, versleten hoekbank veert piepend onder het gewicht van baba, die zwalkend opstaat en naar de koelkast in de open

10 Arabisch: Waar kom je vandaan?

11 Arabisch: Leugenaar.

keuken loopt. De sigaret die hij eerder vasthad, maar niet opstak, stopt hij achter zijn oor. Baba is met zijn 1 meter 65 net zo lang als Asma. Toch voelt ze zich in zijn bijzijn zo klein als een mier.

Zijn alsmaar groter wordende bierbuik steekt pront vooruit boven zijn te dunne benen. Het beeld van Nico de conciërge verschijnt in haar hoofd. Anders dan bij Nico zou het nooit in haar opkomen om baba uit te schelden. Baba duldt geen brutaliteit. Op school en daarbuiten heeft ze altijd haar woordje klaar. Thuis is dat anders.

Tegen beter weten in had ze gehoopt vandaag een nuchtere baba aan te treffen. Deze onverschillige, dronken baba, die in de keuken een nieuw bierblikje opentrekt, is niet de baba die zij en haar zusjes nu nodig hebben. Alsof hij haar gedachten kan lezen, focussen zijn ogen zich op haar. Ze verstijft.

‘Wat zie je d’r uit!’

Zijn woorden komen er traag uit terwijl hij terug naar de bank schuifelt. Opnieuw piept het ding onder zijn gewicht.

Als ze haar mond opent om hem te antwoorden, wuift hij haar weg. ‘Tozz feek.’¹² Dan zet hij het volume van de tv zoals gewoonlijk op maximaal.

Dat laat Asma zich niet nog een keer vertellen. Ze gaat naar boven. Op de klok in de gang ziet ze dat het halfvier is. Als ze opschiet, kan ze nog eten regelen voordat haar dienst bij de supermarkt begint.

Eerst loopt ze naar de badkamer om zich op te frissen. De gevreesde opkomende migraine beperkt zich tot een drukken-de hoofdpijn. Pijn waar ze zich niet aan over kan geven. Uit de

12 Arabisch: Sodemieter op.

kast achter de badkamerspiegel pakt ze aspirines en ze neemt er twee in. Een bleek gezicht met donkere wallen onder de ogen staart terug in de spiegel. Ze haalt haar schouders op. Hier moeten we het maar mee doen, denkt ze terwijl ze deo onder haar oksels spuit. Haar lange, verwarde krullen bindt ze samen in een paardenstaart. Ze wast haar gezicht en doet mascara en lipgloss op. Dan gaat ze langs bij haar zusjes om te zeggen dat ze boodschappen gaat doen.

Hanan en Ikram, die een kamer delen, kijken verwachtingsvol op van hun kaartspelletje.

‘Heeft hij je geld gegeven? Is hij niet dronken?’ vraagt Ikram.

Hanan geeft haar een harde por. ‘Kun je Cheetos halen? Daar heb ik echt zin in,’ zegt ze opgewekt.

‘Baba is beneden tv aan het kijken. Boven blijven totdat ik terug ben en geen ruzie maken.’

Asma ontwijkt hun verdere vragen en geeft geen reactie op het verzoek om Cheetos. Zo stil mogelijk trekt ze in de gang haar jas en schoenen aan. De tv staat gelukkig nog altijd keihard. Asma vraagt zich af hoe baba zichzelf kan horen denken met al dat lawaai.

Bij de slager zijn er twee klanten voor haar: een oudere vrouw met twee brullende kleuters die zich aan de jas van hun moeder vasthouden en een oudere man in een scootmobiel. Ze worden geholpen door een man die achter een glazen toonbank met verschillende soorten vlees staat. De slagerij met winkelruimte is klein, maar door de klanten, de overvolle schappen en de hoge stellingen met etenswaren uit het Midden-Oosten lijkt de ruimte nog kleiner.

Asma vult haar mandje met eten om thuis klaar te maken en

snacks die Hanan en Ikram graag lusten. Ze stopt er twee zakken Cheetos bij. De vrouw en haar kinderen verlaten de winkel. De oude man op zijn scootmobiel babbelt met de winkelier.

Asma kijkt om zich heen. Ze hoopt dat niemand anders nu de winkel in zal komen. Als hij haar ziet, rondt de winkelier het gesprek snel af. Hij helpt de klant zijn boodschappen in het mandje van zijn scootmobiel te stoppen. Vrolijk begeleidt hij hem de winkel uit.

‘Shukran, ma3a salammah!’¹³ roepen ze naar elkaar, waarna de winkelier de deur dichttrekt en op slot doet. Het bordje voor het raam draait hij om, van ‘geopend’ naar ‘gesloten’.

Met een brede glimlach gaat hij weer achter de toonbank staan. Hij klapt in zijn handen. ‘Zo. Wat kan ik voor je doen, habibti¹⁴?’

Asma walgt van de toon die hij aanslaat. Maar meer dan van zijn toon walgt ze op dit moment van zichzelf. Ze verhuult haar walging echter met een verblindende glimlach. Koket kijkt ze naar Murad op. Het is dit of verhongeren.

Net als de kleuters van zojuist kwam zij samen met haar moeder en zusjes naar deze winkel. Murad is de eigenaar. Ze kent hem al jaren. Zijn vrouw en drie kinderen helpen soms in de zaak. De oudste, een jongen, is net als zij vijftien. Met hem heeft ze op de basisschool in dezelfde klas gezeten. Murad is even oud als haar moeder. De kraaienpootjes rond zijn ogen en de grijze haartjes in zijn gitzwarte bakkebaarden verraden zijn leeftijd, ondanks zijn jeugdige voorkomen.

Het is niet de eerste keer dat ze dit toneelspel opvoeren. Met

13 Arabisch: Bedankt en tot ziens.

14 Arabisch: Schatje.

het geld dat Asma verdient bij de supermarkt waar ze werkt, kan ze alleen het broodnodige halen. Het is niet genoeg voor haar en haar zusjes. En boodschappen 'lenen' bij de supermarkt is niet altijd mogelijk. Er hangen te veel camera's in de winkel. Daarnaast is ze te trots om te bedelen.

Baba kan ze niet om geld vragen als hij aan het drinken is. Ze had gehoopt dat hij ooit weer de lieve, vrolijke baba van vóór haar moeders dood zou worden, maar die baba stamt uit een andere tijd, een vorig leven. Net als de herinneringen aan haar moeder leeft die baba alleen nog voort in haar hart. Het beste waarop ze nu nog kan hopen, is een nuchtere baba die woest is en geen genegenheid toont, maar die wel het minimale doet dat van een ouder verwacht mag worden: voor onderdak zorgen en de boodschappen betalen. Als hij dat niet doet, is Murad de oplossing. Dit is de enige manier.

Ze wijst betekenisvol naar haar volle mand en knippert verleidelijk met haar wimpers. 'Ant taerif.'¹⁵

Murad likt zijn droge lippen en gebaart met zijn hoofd naar het magazijn achter in de winkel, naast het slachtgedeelte. Asma zet haar mand neer en loopt achter hem aan. Ze zal hier nooit aan wennen.

Zodra ze in het magazijn zijn, omhelst hij haar. Zijn grote handen gaan gretig over haar tengere lichaam. Hij wrijft zich opgewonden tegen Asma aan terwijl hij hard in haar borsten knijpt.

'Wa7ashteny,'¹⁶ kreunt Murad met zijn lippen tegen haar hoofd aan.

15 Arabisch: Je weet wel.

16 Arabisch: Ik heb je gemist.

Zijn hete adem en de stank van de slachterij doen Asma rillen van afkeer. Murad vat haar rillingen op als wellust en omhelst haar nog steviger.

‘We moeten snel zijn,’ zegt Asma, in de hoop dat het gauw achter de rug zal zijn.

Hij maakt de voorkant van zijn smerige slagersjas open. Met ferme hand duwt hij Asma op haar knieën terwijl hij zijn gulp openritst en zichzelf bevrijdt. Haar gezicht trekt hij naar zijn onderlichaam toe.

Asma houdt haar ogen dichtgeknepen en probeert terwijl ze bezig is aan iets anders te denken.

7anefdal ma3a ba3d.

We blijven bij elkaar.